

וְאָמַר רַבֵּנוּ וְיָי פְּרִישׁ שְׂכַבְלֵי שִׁיחָה וְשִׁיחָה שְׁהִיָּה מְשִׁיחַ וּמִדְּבַר עֲמֻנּוֹ יִכּוּלִים לְהִיטֵת עַל יְדֵיהּ אִישׁ בְּיַשׁר וְאַפְסוּ צְדִיק גָּמוּר
בעזרת
השם יתברך

טוֹעֵמִיָּה

חַיִּים זָכוּ

פנינים יקרים מלוקטים ככתבם וכלשונם
מספרי רבינו הק' ותלמידו זיע"א ותלמידיהם ותלמידי תלמידיהם
להשקות ולהחיות נפש כל חי במי הנחל נובע מקור חכמה

גליון רצ"ה חג הפסח תשב"ב
שביעי של פסח

טעמו ודאו כי טוב ה'
ואורך זיל גמור בספריו הק' המלאים כל טוב

ומצורף אליו
מאמר 'וספרתם לכם - לעצמכם'
מתוך לקוטי הלכות פסח הלכה ט' (כ' - כ"ב)

כִּי פִל שִׁיחָה שְׁלוֹ הָיָה הַתְּעוּדוֹת נִפְלָא וְנִזְדָּא מְאֹד וְדָרְךְ יִשְׂרָה וְנִכּוֹנָה מְאֹד לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְכָל אֶחָד לְפִי מִדְּרֻגְתּוֹ יִדְוֶה בְּאַיִזָּה מְרֻבָּה מִלְּמַדְתֵּי הַיְי מְרֻבָּה (החמה)
לְמַדְרֵי רַבֵּנוּ וְיָי פְּרִישׁ שְׂכַבְלֵי שִׁיחָה וְשִׁיחָה שְׁהִיָּה מְשִׁיחַ וּמִדְּבַר עֲמֻנּוֹ יִכּוּלִים לְהִיטֵת עַל יְדֵיהּ אִישׁ בְּיַשׁר וְאַפְסוּ צְדִיק גָּמוּר

ענינא דיומא

טוֹעֲמִיָה

חג הפסח

וְכֵן הוּא בְּכָל אָדָם

בְּלִיל פֶּסַח עוֹשִׂין שְׁנוּי בְּכָל הַדְּבָרִים הַנִּלְכָּדִים, שְׂכּוֹפְלִים אוֹתָם, וְכוּ'. כִּי בְּכָל יְמֹת הַשָּׁנָה מִמְּשִׁיכֵי הָאָרֶת הָרְצוֹן בְּכַנְיִסַּת שַׁבַּת עַל-יְדֵי הַכּוֹס שֶׁל קְדוּשָׁה. וְעַתָּה בְּפֶסַח בְּכַנְיִסַּתוֹ בְּלִילָה הָרֵאשׁוֹנָה שְׂאִין לָנוּ שׁוּם עֲבוּדָה רַק בְּחֶסֶדוֹ וְכוּ', עַל-כֵּן אֵי אֶפְשָׁר לָנוּ לְזָכוֹת לְהָאָרֶת הָרְצוֹן עַל-יְדֵי כּוֹס אֶחָד שֶׁל קְדוּשָׁה, רַק עַל-יְדֵי שְׂמֻסְדְּרֵי הַהֲגָדָה עַל הַכּוֹס שְׁנִי, וּמִסְפָּרֵינָם עָלֵינוּ תִּקַּף הַנְּסִים שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ בְּחַמְלָתוֹ הַגְּדוֹלָה, שֶׁהָאִיר עֵינֵינוּ עַל-יְדֵי מִשֶּׁה רַבֵּנוּ וְהוֹדִיעָנוּ אֲמִתַּת אֱלֹהוֹתוֹ וּמִמְשַׁלְתּוֹ הַגְּדוֹלָה וְכוּ'.

כִּי עַתָּה צְרִיכִין לְדַבֵּר בְּזֶה הַרְבֵּה, וּלְהַרְבּוֹת בְּסִפּוּר הַנְּסִים שֶׁל יְצִיאַת מִצְרַיִם כִּדֵּי לְהַמְשִׁיךְ הָאָרֶת הָרְצוֹן הַנִּלְכָּד, מִחֲמַת שְׂעָדִין אֵין לָנוּ שׁוּם עֲבָדוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וְכוּ', כִּי עַתָּה עֶקֶר הַתִּקּוּן עַל-יְדֵי הַדְּבָר שֶׁמְרַבֵּין לְסַפֵּר בִּיְצִיאַת מִצְרַיִם, שְׂזָה בְּחִינַת "פֶּסַח" - 'פֶּה-סָח', בְּחִינַת 'כָּל הַמְרַבֵּה לְסַפֵּר'. וְכֵן הוּא בְּכָל אָדָם שְׂצָרִיק לְהַרְבּוֹת לְהוֹדוֹת לַהֲשִׁים יְתִבְרַךְ וְכוּ'.

וְכֵן הִרְחִיצוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת בְּטָחוֹנוֹת - כּוֹפְלִין, וְכֵן הַבְּצִיעוֹת כּוֹפְלִין, שֶׁבְּתַחֲלָה קָדָם סִפּוּר הַהֲגָדָה בּוֹצְעִין הַמְצָה שֶׁהוּא בְּחִינַת 'יַחַץ', וְאַחֲרֵי-כֵן פְּעַם שְׁנִי בְּשַׁעַת הַמוֹצֵיא'. כִּי הִרְחִיצוֹת וְהַבְּצִיעוֹת הַכֹּל בְּשִׁבְלֵי הָאָרֶת הָרְצוֹן כַּנִּלְכָּד, וְעַתָּה צְרִיכִים כָּל זֶה שְׂתִי פְּעָמִים. וּבֵין שְׂתֵי הַכּוֹסוֹת וּשְׂתֵי הַבְּצִיעוֹת וּשְׂתֵי הִרְחִיצוֹת אוֹמְרִים הַהֲגָדָה, וּמְאָרִיכִין לְסַפֵּר בִּיְצִיאַת מִצְרַיִם, כִּי עַתָּה אֵי אֶפְשָׁר לְהַמְשִׁיךְ הָאָרֶת הָרְצוֹן בְּשַׁעַת הָאֲכִילָה כִּי אִם עַל-יְדֵי סֵדֶר זֶה, מִחֲמַת שֶׁהוּא בְּהַתְחַלָּה בְּבְחִינַת אֲתֵרוֹתָא דְלַעֲלָא וְכוּ' וְכַנִּלְכָּד:

וְכֵן הוּא בְּכָל אָדָם, שְׂכָל זְמַן שְׂאִינוּ זוֹכֵה בְּמַעֲשָׂיו לְכֹלל הָעוֹלָמוֹת עַד שְׂיִזְכֶּה לְהַתְכַּלֵּת הַנִּלְכָּד שֶׁהוּא הָאָרֶת הָרְצוֹן, צְרִיק עַל כָּל פְּנִים לְהַרְבּוֹת מְאֹד מְאֹד בְּסִפּוּר הַנְּסִים וְהַנְּפִלְאוֹת שֶׁעָשָׂה הַשֵּׁם יְתִבְרַךְ עִמּוֹ לְקַרְבוֹ מִמְקוֹם שֶׁהוּא, וְלְהוֹדִיעוֹ כִּי עָדִין ה' עִמּוֹ וְכוּ', שְׂכָל זֶה הוּא בְּחִינַת סִפּוּר יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּכָל אָדָם וְכוּ', כִּי עַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא יִזְכֶּה לְהָאָרֶת הָרְצוֹן בְּשַׁעַת הָאֲכִילָה.

ליקוטי הלכות נטילת ידים לסעודה ו' כז

לזכות לאמונה שלמה

עקר גלות מצרים היה על פגם ארץ ישראל שהוא בחינת פגם האמונה והתפלה והנפים, על-ידי שאמר אברהם "במה אדע" וכו' פגם בבחינת ארץ-ישראל, שהיא בחינת אמונה וכו' (ובמבאר כל זה היטב שם בהתורה הנ"ל). ועכשיו בפסח הוא יציאת מצרים - זמן הנאלה והנפים אשר עשה עמנו השם-יתברך נסים ונפלאות ומופתים נוראים ועצומים, והוציאנו ממצרים - בדי להביאנו לארץ-ישראל, במבאר בכמה פסוקים. וכמו שכתוב "ואותנו הוציא משם למען הביא אתנו לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבותינו" וכן בכמה פסוקים ובכל התורה, שעקר יציאת מצרים היה לבוא לארץ-ישראל.

והכל בשביל האמונה הקדושה - בדי לזכות לאמונה שלמה, שזהו עקר הכל, וזה עקר עבודת האדם כל ימי חייו, ובשביל זה בא האדם לעולם תוך בדי לזכות לאמונה, בדי להכיר אותו יתברך, שזהו התכלית מכל התכליתין. וכל עקר יציאת מצרים ומתן תורה וכל האותות והמופתים הנוראים אשר עשה השם יתברך עם אבותינו ועמנו מיום יציאת מצרים עד היום הזה בכל דור ודור - הכל בשביל לפרסם אלקותו, לידע ולהודיע ולהודע שהוא השליט, הוא היוצר, הוא הבורא יתברך ויתעלה שמו לנצח, בדי שנוכח לאמונה שלמה באמת.

ליקומי הלכות פסח ז' א

ענינא דיומא

טועמיה

הג הבסח

שיחו בכל נפלאותיו

'כָּל הַמְרֻבָּה לְסִפּוּר בִּיציאת מצרים', שִׁירָבָה לְסִפּוּר עַד שְׂיבֵא עַל יָדָם לְעוֹרֵר רַחֲמֵי הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, שְׂיֵאִיר עָלֵינוּ הַתְּעוֹרְרוֹת מְסֻפּוּרֵי מַעֲשֵׂי־הַגְּבוּהִים הַנִּ"ל שֶׁהֵם מְלַבְּשִׁים וְנַעֲלָמִים בְּסִפּוּר יִציאת מצרים בְּהַעֲלֵם גָּדוֹל, כִּי בְּאַמַּת הֵם שָׂרֵשׁ הַכֹּל כַּנִּ"ל, עַד שְׂיִזְכֶּה עַל-יְדֵי-זֶה לְהַרְגִּישׁ נִפְלְאוֹת ה' וְחֲסָדָיו עִתָּה גַם עִתָּה, שְׂעוּסֵק לְעוֹרְרָנוּ מִשְׁנַתְּנוּ עַל-יְדֵי סִפּוּרֵי מַעֲשֵׂי־הַגְּבוּהִים שֶׁל שָׁנִים קְדָמוֹנִיּוֹת 'הָרִי זֶה מִשְׁבַּח', וְאִיתָא בְּכַתְבֵּים הָרִי זֶה מִשְׁבַּח בְּחֲסָדִים. 'בְּחֲסָדִים' וְדֹאֵי, בְּחִינַת "וְרַב חֶסֶד", שֶׁהֵם בְּחִינַת סִפּוּרֵי מַעֲשֵׂי־הַגְּבוּהִים שֶׁל שָׁנִים קְדָמוֹנִיּוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת "וְרַב חֶסֶד", שְׂעַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ תְּקוּהָ לְכֹל, וְכַנִּ"ל:

כִּי עֵקֶר הַסִּפּוּר מִיציאת מצרים וּמִכָּל הַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עוֹשֶׂה עִמָּנוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וּבְכָל שָׁנָה וְשָׁנָה וּבְכָל אָדָם וְאָדָם בְּכָל וּבְכָרֵט שֶׁהוּא מְצוּה גְּדוּלָּה, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב "שיחו בכל נפלאותיו", הַכֹּל הוּא בְּשִׁבִיל לְהַתְּעוֹרֵר עַל-יְדֵי-זֶה לְשׁוֹב לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, עַל-יְדֵי שְׂאָנוּ רוֹאִין רַבּוּי חֲסָדָיו וְנִפְלְאוֹתָיו שֶׁהוּא מְסַבֵּב עִמָּנוּ לְטוֹבָתְנוּ כְּדִי לְזַכּוֹתְנוּ לְחַיִּים נְצַחִיִּים לְהַכִּיר אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְעַל-כֵּן רָאוּי לָנוּ לְהַתְּעוֹרֵר בְּאַמַּת לְהַתְּקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ. וְעַל-כֵּן צְרִיכִין לְהַרְבּוֹת לְסִפּוּר בָּהֶם, בְּבְחִינַת 'כָּל הַמְרֻבָּה לְסִפּוּר בִּיציאת מצרים' וְכוּ'. עַד שְׂנִזְכֶּה לְעוֹרֵר רַבּוּי רַחֲמֵיו וְחֲסָדָיו עַל-יְדֵי-זֶה עַד שְׂיַעֲוֹרֵר אוֹתְנוּ בְּשִׁלְמוֹת עַל-יְדֵי סִפּוּרֵי מַעֲשֵׂי־הַגְּבוּהִים הַנִּ"ל שֶׁהֵם בְּחִינַת "וְרַב חֶסֶד":

ליקוטי הלכות נדרים ה' ו

עמוד זה נתרם לזכות

אפרים פישל בן אדל סלאווע וכל משפ' שיחי'

ענינא דיומא

טוענייה

חג הפסח

סימני הסדר

וזהו שֶׁהַתְּחִיל הַסִּימָן לַסֵּדֶר שֶׁל פֶּסַח 'קִדְשׁ' וְסִימַן 'נִרְצָה', 'קִדְשׁ' זֶה בְּחִינַת תְּקוּף הַמַּחִיץ הַרְבִּים שֶׁנִּמְשָׁכִין בְּפֶסַח שְׁכַלְכֵם נִקְרָאִים 'קִדְשׁ' בִּידוּעַ, וְאַחֲר־כֵּן 'וִירְחִין' 'בְּרַפֵּס' וְכוּ', וְכָל הַתְּקוּנִים הַנּוֹרָאִים שֶׁעוֹשִׂין עַל יְדֵי כָּל הַסֵּדֶר שֶׁל פֶּסַח. וְעַקֵּר תְּכִלִּית הַכּוּנָה לְזִכּוֹת לְשָׁבוּעוֹת שָׂאז מֵאִיר 'מִצַּח הָרְצוֹן' בְּשִׁלְמוֹת, וְגַם עֵתָה נִמְשָׁךְ מִשָּׁם הַכַּח לְבַעַר הַחֲמִץ וְלִקְבֹּל כָּל הַמַּחִיץ הַקְּדוּשִׁים כַּנִּ"ל.

וְזֶהוּ שְׁסִימַן 'נִרְצָה' - 'נִרְצָה' דִּיקָא, בְּחִינַת רְצוֹן הָעֲלִיּוֹן הַנִּ"ל, שְׁמִזְבָּה אוֹתָנוּ מִשָּׂה לְעֵלוֹת לְשָׁם וּמֵעֵלָה הַכֹּל מִשְׁמַד לְרְצוֹן, שְׂזָה עַקֵּר גְּאֵלַת מִצְרַיִם כַּנִּ"ל, כִּי כָּל הַגְּאֵלָה מִתְּחִלָּה וְעַד סוּף הַכֹּל מִבְּחִינַת הָרְצוֹן הַנִּ"ל, עַד שֶׁנִּזְבָּה עַל-יְדֵי הַתְּקוּנִים שֶׁל פֶּסַח וְכוּ' לְעֵלוֹת לְשָׁם בְּשָׁבוּעוֹת בְּשִׁלְמוֹת, שָׂאז מִתְּגַלָּה 'מִצַּח הָרְצוֹן' כְּמוֹ בְּשִׁבְתָּ בְּמִנְחָה. נִמְצָא, שֶׁכֻּלָּל כָּל הַסֵּדֶר שֶׁל פֶּסַח הוּא בְּחִינַת 'נִרְצָה', בְּחִינַת רְצוֹן הָעֲלִיּוֹן הַנִּ"ל, וְעַל-כֵּן 'נִרְצָה' בְּגִימְטְרִיא 'מִשָּׂה', כִּי הַכֹּל עַל-יְדֵי מִשָּׂה וְכוּ', כַּנִּ"ל.

ליקומי הלכות - ברכת השחר ה' ימ

צָרִיכִין דִּיקָא לְשָׂתוֹת יִין

היין כלול משני בחינות להטיב או להרע ח"ו, כמו שאמרו רז"ל זכה נעשה ראש. לא זכה נעשה רש, זכה משמחו, לא זכה משממו. ועל כן אי אפשר לשתות יין כי אם בקדשה גדולה כשזוכה לתקן הברית שהיא בחינת יוסף בחינת ציצית שעל ידי זה זוכין לעצות קדושות ולאמת ואמונה כנ"ל, ואז יכול לזכות על ידי היין שיתרומם מחו בקדשה ויכול אז להתלהב יותר להשם יתברך ולהתעורר יותר לעבודת השם יתברך, כי מחמת שנתרומם מחו ונתרחב דעתו יכול לעלות לשרש הדעת שהוא בחינת שרש התורה והמצוות ששם הוא למעלה מכל מצות התורה וכל המצוות מקבלין חיות והארה משם וכשעולה לשם נתלהב ביותר ונתחזק ביותר לקיים מצוות התורה. מחמת שממשיך על עצמו אור שרש המצוות, שעל ידי זה נתחזקין אצלו קיום המצוות ביותר. אבל להפך, חס ושלוש, כשאין זוכה לבחינות הנ"ל ואין אמונתו שלמה עדין, אזי על ידי שתית היין והשכרות יכול לקלקל מאד וכו'.

ועל כן בפסח שאז נתגלה אור האמת בעצמו שהוא למעלה ממדרגות המחין קדם שקבלו לבושי המחין שהם העצות הקדושות, ועל כן אז חיוב לשתות יין ארבע כוסות, כי עכשיו על ידי היין דיקא נתרומם המח ומקבלין אור האמת בעצמו, שעל ידי זה נשלמת האמונה בכל ארבע בחינותיו שהם בחינת ארבע כוסות כנ"ל, כי עכשיו אנו זוכין לקבל אור האמת שהוא אור המחין בעצמן למעלה ממדרגת כלי המחין שלנו והשם יתברך חומל עלינו ונותן לנו כח לקבל הארה הזאת בקדשה, שעל ידי זה עקר הגאולה כנ"ל. ועל כן צריכין דיקא לשתות יין שהוא בחינת הרמת המח למעלה ממדרגתו וכו'. ובזה מתקנים פגם של נח ששתה מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה, שתקונו היה על ידי בחינת ציצית.

ליקוטי הלכות פסח ז' יד

חג הפסח

טוֹעֲמִיָה

ענינא דיומא

מִצָּה בְּחִינַת שְׂמֻחָה

ביציאת מצרים שהתה הגאולה על ידי שמחה שהיא תקון הגלות שהתה על פגם הקרי כנ"ל, על כן נצטוו ישראל על אכילה בקדשה בבחינת שמחה:

וזהו מצות אכילת מצה, כי מצה בחינת שמחה, כמובא במאמר "בחצרות" סימן ה', שמצה מרמז על תקון המח שצריך לשמור המח מחמין שלא יחמין את מחו במחשבות ורהורים וכו', עין שם היטב. ועל ידי זה יוכל שיהיה קולו נעשה רעמים, שעל ידי זה זוכין לשמחה.

ליקוטי הלכות פסח ב' א

פסח כשר ושמח, ואני מזהירכם זיה היטען פין כעם און פין עצבות - וואס דאס איז דער עקר חמין (להשמר מפעם ומעצבות שזהו עקר החמין). ונזכה להתחזק תמיד באמונת השגחה, ובבטחון אמתי, ובשמחה מתוך הכרת חסדי השם יתברך בכל פרט - וואס דאס איז דער עקר מצה (שזהו עקר המצה) כמבאר בספרי אדמו"ר ז"ל.

מכתב ר"ש בארסקי ז"ל

ענינא דיומא

טועמיה

חג הפסח

בַּכַּח הַצַּדִּיק נִמְתָּק הַמָּרוֹר

וברוך ה' אשר זכינו לאור דעת קדוש כזה ובחר בבהמות כמוני להניח עליה הפלי ולנגן השיר הנפלא הזה שהוא מעין שיר שיתער לעתיד אשר תמלא הארץ דעה ואז יהיו מברכין על כל דבר הטוב והמטיב מחמת רוב דעת אשר ישיגו שאין רע כלל וכלל אדרבה כלו חסד וטוב והוא רמז על הע"ב נימין שנגן השיר שהוא מספר חסד, הינו לשיר ולרנן על כל החסד, חזק בני וחזק אשריה אשריה. ובטח יושיעה ה' בקרוב בגשמיות ורוחניות.

ומה מאד תצדק בדבריה הנעימים בענין רמזי הסדר באכילת מצה לחם עני לתאבון וכרפס ומרור ואח"כ אוכלין סעודה יפה אמת ויציב המה דבריה בלי שום פקפוק. ואחר דבריה עוררתני וזכיתי גם כן להוסיף איזה רמז בענין שקדם אוכלין מצה ואחר כך מרור ואחר כך כורך שהם מצה ומרור ביחד, הינו על פי מה שהזוהר הק' מכנה את המצה בשם פתא דאסותא והוא בענין התקרבות לאור רבנו ז"ל שהוא הדעת הקדושה המכונה בשם מצה והוא רופא נפשות ישראל. ובתחלת התקרבות זוכין לאיזה אור ותענוג שממאסין בכל הבלי ותאוות העולם הזה וזוכין לאור צדיקים ישמח. ובשביל הנסיון והבחירה שיהיה בבחינת אתערוותא דלתתא גייט נאך דעם איבער (עובר אחר כך) בבחינת אכילת מרור בגשמיות ורוחניות אזוי וויא עס גייט איבער (כמו שעובר). ה' יתברך ירחם על כל אנ"ש ועל כל ישראל. אך כשזוכין לכורה, דהינו להאמין שבכח הצדיק שהוא בבחינת מצה נמתק המרור ואז בגבורות ישע ימינו ונכלל המרור בתוך החסד כי מאמין שהכל לטובה בשביל התקרבות אמתית ואחר כך אוכלין הסעודה נאה ויפה כי אחר זה ההסכם במח ולב אז נמתק ממש המרירות וששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה, ואחר השלחן עורה. אז ברה והלל ואחר כך נרצה בגימטריא משה, הינו שאחר כך זוכין לדעת האמתית בבחינת אתה הראת לדעת, ולהתקרבות אמתית לבחינת משה העומד בין שמד לרצון ומעלה את הכל לרצון, הינו בטל רצונה מפני רצונו וכו'.

מכתב מרא"ל ציגלמאן ז"ל

עמוד זה ע"י הר"ר אליהו נחום חשין הי"ו
לרגל שמחת הולדת הנכד שיחי למזל טוב

חג הפסח

טוֹעֲמִיָה

ענינא דיומא

בְּרַכַּת טַל בְּיוֹם רֵאשׁוֹן דְּפֶסַח

וְעַל כֵּן מִתְחִילִין לֹאמַר טַל בְּיוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח, כִּי טַל הוּא
בְּחִינַת ט"ל אֲזוּרוֹת, שֶׁהֵם כְּלוּלִים בְּהו' שֶׁל הַשֵּׁם שְׁמִשָּׁם
עֶקֶר הַמְשָׁכַת הַרוּחַ חַיִּים דְּקַדְשָׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת וָא"ו
כַּנ"ל.

וְזֶה בְּחִינַת שְׁכָלְלוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבָרְכָה ט"ל וְרוּחוֹת
יַחַד, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבָרְכָה, טַל וְרוּחוֹת אֵינָן
נִעְצָרִין, וְכְמוֹ שֶׁאֹמְרִים, "מְשִׁיב הַרוּחַ וּמוֹרִיד הַטַּל". כִּי
הַטַּל הוּא בְּבְחִינַת הַרוּחַ חַיִּים דְּקַדְשָׁה וְעַל כֵּן כָּלְלוּ
טַל וְרוּחוֹת בְּבָרְכַת מְתִיעָה הַמְתִּים, כִּי עֶקֶר תְּחִינַת הַמְתִּים
הוּא עַל יְדֵי הַרוּחַ חַיִּים דְּקַדְשָׁה, בְּחִינַת מֵאֲרֵבַע רוּחוֹת
בָּאֵי הַרוּחַ, הַנֶּאֱמָר בְּתְחִינַת הַמְתִּים שֶׁל יְחֻזְקָא ל.

וְעַל כֵּן מִתְחִילִין טַל בְּיוֹם רֵאשׁוֹן דְּפֶסַח, כִּי זֶה עֶקֶר
יְצִיאַת מִצְרַיִם שֶׁיֵּצְאוּ מִבְּחִינַת מִקְצֵר רוּחַ וְזָכוּ
לְרוּחַ חַיִּים דְּקַדְשָׁה כַּנ"ל, וְעַל כֵּן מִפְּטִירֵין בְּפָרְשַׁת
תְּחִינַת הַמְתִּים שֶׁל יְחֻזְקָא ל בְּשִׁבְתַּת חַל הַמוֹעֵד פֶּסַח.

ליקוטי הלכות פסח ג' יח

ענינא דיומא

טועמיה

חג הפסח

לְקַבֵּל אוֹתוֹ בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה

יְרַחֵם הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ וַיְשַׁלַּח לָהּ רְפוּאָה שְׁלֵמָה חֵישׁ מֵהֵרָ פִּי כְּאִבָּה גְדוֹל עַד לְמֵאד מַעֲיִינֶיהָ, וְעֵתָה קֹדֶם יוֹם טוֹב כְּזֶה, רַק אָנוּ צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ מִהַרְוּפֵא נְאֻמָּן רוּפֵא חָנּוּם, וְלְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קִדְשֵׁי הַמִּצְוָה הַקְּדוֹשָׁה שֶׁהִיא אֲסוּתָא. וְהַחֲיִיתֵנוּ בְּמָה שֶׁתְּבַתְּ לִי שְׂיָדִידֵנוּ ר' אֵיזְעֶלֶע גְרוֹ יְאִיר הוּקַל חֲלִיו הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ יִשְׁלַח לוֹ רְפוּאָה שְׁלֵמָה. וַיִּזְכֶּה אוֹתֵנוּ הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ כֻּלָּם בְּכֻלָּל לְקַבֵּל חַג הַפֶּסַח הַקְּדוֹשׁ כָּל הַמִּצְוֹת הַנְּהוּגוֹת בָּהֶם בְּקִדְשָׁה וְשִׂמְחָה וְלִהְיוֹת נְזַהְרִים מִמְּשָׁהוּ חֲמוּץ בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִּיּוֹת לְמַעַן הַשֵּׁם לִהְיוֹת רַק בְּשִׂמְחָה כִּי הַנְּמֻשֶׁךְ אַחַר הַצֶּעֶר חָס וְשָׁלוֹם וְכוּ' רַק הַכֹּל לְהַפְּךָ לְשִׂמְחָה וְשֵׁלָא לְדַאָּג כְּלָל. רַק לְהַחֲיוֹת עִם הַפֶּסֶח הַיּוֹם אִם בְּקוֹלוֹ תִשְׁמְעוּ וּבִדְבָרֵי לֹא יַעֲזוּב אוֹתֵנוּ הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ כִּי אָנוּ מְקוּשְׁרִין לְצַדִּיק כְּזֶה שֶׁשׁוֹר עַל תְּרֵי גִישְׁרָא דְדוֹנֵג עֲבוּרֵנוּ לְהַמְשִׁיךְ לָנוּ שְׁפַע בְּגִשְׁמִיּוֹת גַּם כֵּן.

נתיב צדיק ל"ח

וְעֵתָה בְּיָמֵים הָאֵלֶּה אֵין שׁוּם עֵצָה רַק כִּיסוּפִין וְרִצּוֹנוֹת וְהַשְׁתַּוְּקוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ דְּעַר וּוְאֵל קְלֵאמִירְשֵׁט לְעֵרִינְט מְעַן קְלֵאמִירְשֵׁט דְּאוּוִינְט מְעַן, רַק רִצּוֹנֵנוּ יִהְיֶה חֲזָק וְאִמִּיץ וְלִקְשֵׁר עֲצֵמְנוּ בְּשִׂרְשׁ הַרְצוֹן וְשֵׁם יִהְיֶה נְמֻתָּק הַכֹּל, וְאִם יִרְצָה ה' יָמֵי הַפֶּסַח מִמְּשָׁמִשִּׁין וּבְאִין וַיִּתְגַּלֶּה הַרְצוֹן עַל כֵּן אִם יִרְצָה ה' בְּשִׂיבּוֹאוֹ יָמֵי הַפֶּסַח תִּקְבְּלוּ אוֹתוֹ בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, וְגַם אֲנִי רוֹצֵה לְקַבֵּל אוֹתוֹ בְּשִׂמְחָה, וַיִּזְכֶּה אוֹתֵנוּ ה' יִתְבַּרְךָ לֹאמַר הַהֲגָדָה בְּקוֹל רֶם בְּאַמֶּת וְלִסְפּוֹר סְפִירַת הָעֶמֶר בְּכוֹנֶה וְלְהַכִּין עֲצֵמְנוּ לְקַבֵּל הַתּוֹרָה בְּחֶשֶׁק חָדָשׁ בְּרִצּוֹנוֹת חֲדָשִׁים לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת וְלֶאֱכֹל מִצְּהָ אֲסוּתָא בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה וְלִהְיוֹת נְזַהְרִים מִמְּשָׁהוּ חֲמוּץ בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִּיּוֹת, וְהַרְעֵנְדִיל שְׁשַׁלַּח לִי בְּנֵי אֵיזִיק נִ"י תִקְבֵּל לְיָדְךָ עַל הַחֹב שֶׁלָּךְ רַק הַמְּעַשֵׁר תִּתְחַלַּק מְעוֹת חֵיטִים לְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ לְמִי שֶׁנִּצְרָךְ יוֹתֵר כְּפִי דְעֵתָה.

שם עי'

ענינא דיומא

טועמיה

חג הבסח

כָּל הַתּוֹרָה תְּלוּי בַּזֶּה

יציאת מצרים הוא עקר התחלת התקרבות ישראל לה' יתברך, על ידי כל האותות והמופתים אשר ראינו בעינינו אז, ועל כן מצוה לזכור זאת ולספר מזה בכל יום, כמו שכתוב שיחו בכל נפלאותיו, כדי לקרב כל הנפשות שבעולם להשם יתברך, כי זה היה עקר פונתו יתברך בכל המופתים הגדולים והאותות נוראות שעשה עמנו בהוציאנו ממצרים, אשר לא נשמעו ולא נראו מימות עולם, הכל כדי לגלות אלקותו ואדנותו וממשלתו לכל באי עולם, כמו שכתוב "ולמען ספר שמי בכל הארץ", וכתוב "ולמען תספר באזני בנה ובן בנה" וכו'.

ועל כן כל התורה תלוי ביציאת מצרים כמו שהתחיל בתחלת העשרת הדברות אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים וכו', וכמו שהזכיר יציאת מצרים בכמה וכמה מצוות, כי עקר התקרבות הנפשות לה' יתברך לקיים את כל דברי התורה הוא על ידי ספור יציאת מצרים, דהינו על ידי שםספרין גבורותיו ונפלאותיו שראינו בשעת יציאת מצרים, ואשר אנו רואים מאז ועד הנה, כי כל הנסים וכל תישועות הם בכחינת יציאת מצרים שכולל כל הנגלות שמכנים בשם מצרים.

ליקוטי הלכות הרשאה ד' ז

עמוד זה נתרם לזכות

צבי מרדכי גימפיל בן מלכה גיטל וכל משפ' שיחי'

ענינא דיומא

טועמיה

חג הפסח

מִצָּה – רְפוּאָת הַנֶּפֶשׁ

וְעַל־כֵּן נִקְרְאוֹת הַמִּצְוָה לָחֵם עֲנִי בְּחִינַת עֲנִיּוֹת, בְּחִינַת נִהְמָא דְכֶסֶף, שְׂמֻקְבָּלִים הַפְּרָנְסָה עִתָּה שְׁלֵא בְּמִשְׁפָּט, רַק כָּמוֹ עֲנִי דְלִית לֵהּ מִגְרָמִיָּה כְּלוּם רַק גְּזוּן בְּחֶסֶד מֵה שְׂמֻשְׁפִּיעִים לוֹ בְּחֶנֶם, כָּמוֹ הַמְּלָאכִים בְּחִינַת "לָחֵם אֲבִירִים אָכַל אִישׁ", כַּנ"ל.

זֶה שְׂכֵתוֹב בְּזֹהַר הַקְּדוּשׁ שְׂמִינְיָה הִיא אֲסוּתָא, וְכִשְׂאוּכְלִים אוֹתָהּ בְּשִׁבְעַת יְמֵי הַפֶּסַח, יְכוּלִים לֶאֱכֹל אַחֲרֵי־כֵן מֵה שְׂיִרְצָה, הִינּוּ כִי בְּזֹה בְּעֵצְמוֹ שְׂאֵנוּ אוֹכְלִים מִצָּה בְּפֶסַח אָנוּ מְקַבְּלִים רְפוּאָת נַפְשֵׁנוּ, כִּי עַל־יְדֵי אֲכִילַת מִצָּה אָנוּ מְתַקְּנִים הַדַּעַת, שְׂנִידַע תָּמִיד, אֲפִלוּ כִּשְׂנֵאכֹל חָמִץ אַחֲרֵי הַפֶּסַח שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ רַב חֶסֶד וּמְרֻבָּה לְהֵטִיב וְאִין עוֹל בְּמִשְׁפָּטוֹ, ח"ו, אִף עַל פִּי שְׂפָרְנִסְתָּנוּ דְחוּקָה לְפַעְמִים, כִּי אֲדַרְבָּה מְעַט הַפְּרָנְסָה שְׂנוֹתָן לָנוּ הַכֹּל הוּא בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים לְבַד, כִּי קִלְקַלְנוּ אֶת מַעֲשֵׂינוּ וְקִפְחָנוּ אֶת פְּרָנִסְתָּנוּ. וְכֹל פְּרָנִסְתָּנוּ הוּא רַק בְּחֶסֶד חֶנֶם לְבַד. זֶה עֵקֶר בְּחִינַת תְּקוּן הַמִּשְׁפָּט שְׁלֵא לְהִרְהוֹר אַחֲרֵי מִשְׁפָּטֵינוּ יִתְבָּרַךְ כַּנ"ל.

זֶה מְקַבְּלִים עַל יְדֵי אֲכִילַת מִצָּה שְׂבַעַת יְמֵי הַפֶּסַח, שֶׁהוּא בְּחִינַת מֵאֲכֹל הַמְּלָאכִים, בְּחִינַת מֶן שְׂעַל יְדֵי זֶה אָנוּ מְתַקְּנִים דַּעַתָּנוּ, שְׂאֲפִלוּ כִּשְׂנֵאכֹל אַחֲרֵי כֵן הַחֲמִץ לֹא יִתְחַמֵּץ לְבִבְנוּ לְעוֹלָם, רַק גִּידַע תָּמִיד כִּי יִשָּׁר מִשְׁפָּטֵנוּ, כִּי כֹל פְּרָנִסְתָּנוּ תָּמִיד הוּא רַק בְּחִינַת מֶן לְבַד. וְזֶהוּ בְּחִינַת לֹא נִתְּנָה הַתּוֹרָה רַק לְאוּכְלֵי הַמֶּן, שְׂצָרִיכִין לִידַע, שְׂתָּמִיד הָאֲכִילָה וְהַפְּרָנְסָה שְׂלָנוּ הוּא רַק בְּבְחִינַת מֶן, שֶׁהוּא מֵאֲכֹל הַמְּלָאכִים שְׂנִזְוָנִים בְּחֶסֶד, כַּנ"ל.

ליקוטי הלכות ראש חדש ו'

שביעי של פסח

טוֹעֲמִיָה

ענינא דיומא

לְשִׁמוּחַ בְּשִׁמְחַת הַיּוֹם הַזֶּה

וּבִקְשָׁתִי מִמֶּךָ בְּנֵי חֲבִיבֵי שְׁתִּשְׁמַח בְּשִׁמְחַת הַחֹג הַקָּדוֹשׁ אֲשֶׁר זָכִינוּ שְׁהֵשִׁים יִתְבָּרַךְ עֲשֵׂה לָנוּ נְסִים כְּאֵלֶּה שֶׁהוֹצִיאָנוּ מִמִּצְרַיִם וְקָרַע לָנוּ אֶת הַיָּם הַכֹּל בְּשִׁבְלֵנוּ, כְּדֵי שְׂגֹם אֲנַחְנוּ בַּדּוֹר הַזֶּה שֶׁהוּא אֲנִי וְאַתָּה וְכָל הָאֲנָשִׁים שֶׁבְּטוֹלְטָשִׁין וּפְהַ בְּרִסְלָב וְשִׁבְכָל עָרֵי יִשְׂרָאֵל בְּמוֹשְׁבוֹתֵיהֶם שֶׁכָּלָנוּ אֵלֶּה אֲנַחְנוּ פֶּה הַיּוֹם חַיִּים, כְּלָנוּ הֵם בְּנֵי הַדּוֹר הַזֶּה, וְעָלִינוּ נֶפֶל חוֹבַת הַיּוֹם הַזֶּה לְשִׁמּוּחַ בְּשִׁמְחַת קְרִיעַת יַם סוּף, אֲשֶׁר אַז נִתְגַּלָּה אֱלֹהוֹתוֹ וְאֲדָנוֹתוֹ וּמִמְשָׁלְתוֹ שֶׁל הָאֵין סוּף בַּעַל הָרָצוֹן יִתְבָּרַךְ בְּהַתְגַּלוֹת נֶפֶלָא וְנוֹרָא אֲשֶׁר לֹא הָיָה כְּמוֹהוּ עַד אֲשֶׁר רָאִיתָה שְׁפָחָה עַל הַיָּם וְכוּ' וְעוֹלָלִים וְיוֹנְקִים אָמְרוּ זֶה אֵלֵי וְאֲנוּהוּ:

שִׁמּוּחַ בְּנֵי בְּשִׁמְחָה זֹאת, אֲשֶׁר זָכִיתָ לְהֵאֱמִין בָּזֶה עַל כָּל פָּנִים וְלִהְיוֹת בְּכָלֵל יִשְׂרָאֵל עִם הַנִּבְחָר אֲשֶׁר בְּשִׁבְלֵנוּ עֲשֵׂה אֶת כָּל הַנְּסִים הָאֵלֶּה, וּבָאֵם לֹא הָיָה מִסְתַּכֵּל עַל הַטּוֹב שֶׁבָנוּ לֹא הָיָה עוֹשֶׂה לָנוּ נְסִים כְּאֵלֶּה, כֹּלֵל הַדְּבָר חִזְק וְאֱמִץ לִהְיוֹת אִךְ שִׁמּוּחַ תְּמִיד בְּכָל יוֹם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל בְּעוֹשָׁיו, וְכָתִיב יִגַּל יַעֲקֹב יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל, וּבִפְרָט בְּיוֹם טוֹב קִדְשׁ יוֹם קְרִיעַת יַם סוּף, כִּי תִהְיֶה לְאֵל יֵשׁ לָנוּ בְּמָה לְשִׁמּוּחַ בְּפִשְׁטוֹת אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל עַם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל לְשׁוֹן וְכוּ', וּבִפְרָט שֶׁזָּכִינוּ בַּדּוֹר הַזֶּה שֶׁאֵין אָנוּ מִתְנַגְּדִים עַל בַּעַל הַשְּׁמִחָה הָאֱמֵתִי שֶׁהוּא מְקוֹר הַשְּׁמִחָה מְקוֹר הַקְּדוּשָׁה מְקוֹר הָאֱמוּנָה מְקוֹר הַחַיִּים הָאֱמֵתִיִּים וְהַנְּצָחִיִּים מְקוֹר הַחֶכְמָה, אֲשֶׁרֵינוּ שֶׁזָּכִינוּ לָזֶה, עָלִינוּ לְשִׁבְחַת לְאֲדוֹן הַכֹּל עַל כָּל הַטּוֹב הַנֶּפֶלָא אֲשֶׁר הִפְלִיא לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ, אֲשֶׁר לֹא יֵאֱמָן כִּי יִסְפֵּר שֶׁאֲנַחְנוּ בְּשִׁפְלוּת כְּזֶה נִזְכָּה לְשִׁמְעַ וְלִהְבִּין דְּבָרִים נוֹרָאִים כְּאֵלֶּה וְכוּ' וְכוּ', וּבָנוּ נִתְקַיֵּים הַמְקָרָא שֶׁבְּשִׁפְלוּתוֹ זָכַר לָנוּ כִּי לְעוֹלָם חִסְדּוֹ...

עלים לתרופה ערב שביעי של פסח תקצ"ב

טוֹעֲמִיָּה

שביעי ואחרון של פסח

ענינא דיומא

שְׂמַחַת הַיָּמִים הָאַחֲרוֹנִים שֶׁל פֶּסַח

וְהֵינּוּ בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה וְרַקְדָּנוּ הַרְבֵּה וּתְהִלָּה לְאֵל עֶבֶר כָּל יוֹם שְׂשׂוּי שֶׁהוּא שְׂבִיעֵי שֶׁל פֶּסַח בְּשִׂמְחָה רַבָּה בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְכֵן בְּיוֹם הַשַּׁבָּת שֶׁלְאַחֲרָיו שֶׁהוּא אַחֲרוֹן שֶׁל פֶּסַח בְּתַחֲלָה בְּשַׁעַת סְעֻדַת שַׁחֲרִית הֵינּוּ רְחוּקִים מְאֹד מִשִּׂמְחָה וְרַקוּדִין מִגְּדֹל הַיְגִיעָה שֶׁל אֶתְמוּל.

אָבֵל אֵף עַל פִּי כֵן בְּדַעַתִּי הֵייתִי נִכְסָף מְאֹד לְדַבֵּר מִתּוֹרָתוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה וְלַהֲיוֹת בְּשִׂמְחָה, עַד שֶׁעֲזַרְנִי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁהֵייתִי מְשִׁיחַ וּמְסַפֵּר עִם הָאֲנָשִׁים שֶׁבָּאוּ אֶצְלָנוּ מִכָּל מָה שֶׁנִּזְדַּמְּן לְתוֹךְ פִּינוּ, עַד שֶׁמִּתּוֹךְ הַדְּבָרִים נִכְנַסְנוּ לְתוֹךְ הַתּוֹרָה עַל פְּסוּק וַיִּשְׁסַף וְכוּ' שֶׁהוּא רֵאשִׁי תִיבוֹת שְׁבוּעוֹת סְכוֹת פֶּסַח, וּמַעֲנִין אֲבָרְהָם תִּקַּן שַׁחֲרִית וְכוּ', וּמַעֲנִין הַשְּׂגַת אֱלֹהוֹת שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג כִּי אִם עַל יְדֵי צְמֻצוּמִים וְכוּ' כִּמְבָאָר כָּל זֶה בְּסִימָן ל' וְהַחֲיִיתִי מְאֹד מְאֹד אֶת כָּל הַשּׂוֹמְעִים אַחֵר כֶּךָ זְכִינוּ לְהַתְעוֹרֵר עַל יְדֵי זֶה לְשִׂמְחָה גְּדוֹלָה, עַד שֶׁזְכִינוּ שֶׁהַיְגִיעַ הַשִּׂמְחָה לְרַגְלֵינוּ, וְחֲזַרְנוּ וְרַקְדָּנוּ הַרְבֵּה מְאֹד עַד שֶׁעֶבֶר גַּם כָּל יוֹם שַׁבָּת קֹדֶשׁ בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה וּגְדוֹלָה הֵיטָה הַשִּׂמְחָה שֶׁל הַיָּמִים הָאַחֲרוֹנִים מִהַשִּׂמְחָה שֶׁל יָמִים הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁל פֶּסַח בְּרוּךְ ה' אֲשֶׁר עֲזַרְנִי עַד כֹּה וְחִזַּק אֶת לְבַבְנוּ בְּשִׂמְחָה, כִּי חֲדוֹת ה' הִיא מְעֻזָּנוּ וְכוּ':

ימי מוהרנ"ת ח"ב עא

לְשׁוֹן רַבְּנוּ ז"ל

טוֹעֲמִיָּה

כּמבאָר בלשון לעז רמז עמקות פונתו...
(ליקוטי הלכות מילה ד')

שְׁמַעְתִּי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ בְּעַת שְׁדַבֵּר עִמָּנוּ מִגְּדֹל הָעֲנִיָּן שֶׁל סְפוּרֵי
מַעֲשֵׂיֹת מְצַדִּיקִים שֶׁנִּדְפַס בְּסִפְרֵי הַקְּדוֹשִׁים (בְּסִימָן רל"ד חֶלֶק
ראשון), וְאָמַר אִז שֶׁהוּא בְּעֶצְמוֹ זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה עֶקֶר הַתְּעוֹרְרוֹתוֹ
לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּאַמֶּת הָיָה עַל יְדֵי סְפוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת מְצַדִּיקִים.
וְסִפֵּר שֶׁבְּבֵית אָבִיו וְאָמוֹ הַצַּדִּיקִים זְכוּרוֹנָם לְבִרְכָה הָיוּ שְׂכִיחִים שֶׁם
כָּל הַצַּדִּיקִים. כִּי כָּל הַצַּדִּיקִים הָיוּ מְצוּיִים בְּקַהֲלַת מְעוֹז'בוֹז' מִחַמַּת
שֶׁהוּא מְקוּם הַבְּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה, וְרַבָּם כְּכֹלֵם הַתְּאַכְסְנוֹ
בְּבֵית אָבִיו זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה, וְשָׁמַע הַרְּבֵה מַעֲשֵׂיֹת מְצַדִּיקִים וְעַל
יְדֵי זֶה הָיָה עֶקֶר הַתְּעוֹרְרוֹתוֹ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַד שֶׁזָּכָה לְמָה שֶׁזָּכָה:

וְאָמַר אִז בְּלִשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּזוֹ הַלְּשׁוֹן:

סֵעַ הָאֵט מִיר
טֵאָקַע גְּעֵהָא לְפָן
צוֹ אִידֵי שְׂקִיט

~ תרגום ~

זֶה אֶכֶן עָזַר לִי לְיַהֲדוּתִי

שיחות הר"ן קלח - שיש"ק החדש א' יא

עמוד זה נתרם ע"י הר"ר צבי אריה מיימון הי"ו
לרגל שמחת אירוסי בתו תחי' למזל טוב

מֵאֵמֶר 'וּסְפִרְתֶּם לָכֶם' – לְעֵצְמְכֶם

מתוך לקוטי הלכות פסח הלכה ט' (כ' – כ"ב)

בזהר ברעיא מהימנא (אמור צ"ז) עיין שם. הינו שעל-ידי שמביאין עמר שעורים מאכל בהמה, ומניפין ומרימין אותו למעלה ולמטה למי שהשמים והארץ שלו ולכל ארבע רוחות העולם, למי שכל ארבע רוחות העולם שלו, כמו שפרש רש"י שם, על-ידי-זה מגלין ומפרסמין כי "מלא כל הארץ כבודו", הינו בחינה הנ"ל, שגם בבחינת שעורים שהוא תכלית הגשמיות, בחינת מאכל בהמה העדר הדעת, בחינת פגם כל החטאים כנ"ל, גם שם "מלא כבודו יתברך", כי 'לית אתר פנוי מיניה', והוא יתברך מחיה את כלם. ועל-כן אין שום יאוש בעולם כלל.

וזה עקר הבדיקה והנפיון של כנסת ישראל, כמו שכתוב ברעיא מהימנא: 'ואיהו בדיקא דאשת חיל', כי זה עקר הבדיקה והנפיון של כל אחד מישראל כשפא לטהר את עצמו מזהמתו, בתוך כלל ישראל שצריכין לטהר עצמן מזהמת מצרים באלו הימים, שעקר הבדיקה והנפיון, אם יוכל לעמוד בכל מה שיעבר עליו – שתמיד יתחזק בהשם-יתברך ולא יפל משום דבר בעולם, כי יאמין תמיד כי "מלא כל הארץ כבודו", ויהיה איך שיהיה אל יסתיר פניו מהשם-יתברך מלהשתוקק אליו, ומצעקה ובקשה ותחנונים וכו', כי הרבה הרבה צריך לעבר על כל אחד לפי מדרגתו וכו'. ועל-כן עקר ההכנה לקבלת התורה, שהיא התגלות הדעת הנ"ל, הוא על-ידי העמר שעורים, שעל-ידי-זה מתחילין להמשיך הארה הזאת של הדעת הנ"ל, לידע ולהודיע ולהודע כי "מלא

[כ] וזהו בחינת ספירת-העמר. כי על-ידי הנפת העמר שעורים מגלין ומפרסמין כי "מלא כל הארץ כבודו" (ישעיה ו, ג), ובכל מקומות ממשלתו (תהלים קג, כב), שזהו הארת דרי מטה, שהוא העקר, כמו שאומרים (פיוט למוסף יום כפור): 'ואבית תהלה מגושי עפר' וכו' [כמו שמבאר שם (סימן ז תניינא)], דהינו לגלות לכל הנופלים ולכל הרחוקים מאד מאד מהשם-יתברך על-ידי מעשיהם הרעים, חס ושלו, לגלות להם כי עדין ה' עמם ואצלם וקרוב להם תמיד, בחינת (ישעיה כו, ט): "הקיצו ורננו שכני עפר" וכו' כי "מלא כל הארץ כבודו" וכו' (כמו שמבאר שם, עיין שם). כי שעורים הוא מאכל בהמה (סוטה יד.), שהוא העדר הדעת, שזה בחינת פגם החוטאים – שמסלקין מעצמן הדעת ועושין מעשה בהמה, חס ושלו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סוטה ג.), ומובא שם בהתורה הזאת, 'אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות'. ועל-כן שעורים הוא מנחת קנאות (במדבר ה, טו) של הסוטה, שמשם למדו רבותינו ז"ל זאת, שאין אדם עובר עברה וכו', כמו שדרשו שם על פסוק (במדבר ה, יב): "כי תשטה אשתו", שאין אדם וכו' אלא אם כן נכנס בו רוח שטות. ומחמת זה מרחין להביא מנחות של שעורים, כי היא עשטה מעשה בהמה – אף קרבנה מאכל בהמה, כמו שפרש רש"י שם (עיין רש"י מנחות סב. דבור המתחיל 'מוליד'), ועל-ידי מנחת שעורים דיקא נבדקת.

וזהו בעצמו בחינת מנחת העמר שעורים שהיא 'בדיקו דאשת חיל', שהם כלל ישראל, כמבאר

כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ", וְאָפְלוּ בְתַכְלִית הַזְהָמָא וְהַגְשָׁמִיּוֹת בְּבַחֲיַנַת עֶמֶר שְׁעוּרִים, גַּם שֶׁם יְכוּלִין לְגַלוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֲדַרְבָּא, דִּיקָא עַל-יַדֵּי-זֶה, עַל-יַדֵּי בַחֲיַנַת עֶמֶר שְׁעוּרִים - מְגַלִּין וּמְפָרְסְמִין כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַל-יַדֵּי שְׁהִרְחֻקִים בְּיוֹתֵר, שְׁהֵם בְּבַחֲיַנַת שְׁעוּרִים, בַּחֲיַנַת בְּהִמְיּוּת, כְּשֵׁהם מוֹדִים וּמוֹדִיעִים אַמּוֹנְתוֹ הַקְדוּשָׁה יִתְבָּרֵךְ, שְׁעַל-יַדֵּי-זֶה עֶקֶר הַגְדָּלוֹת וְהַתְּגָלוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרֵךְ, בְּבַחֲיַנַת כַּד אֲתִי יִתְרוֹ דִּיקָא 'כְּדִין אִסְתְּלִיק וְאֲתִיקֵר שְׁמָא דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲלָא וְתַתָּא' (זֵהר יִתְרוֹ טו.), כְּמוֹבָא בְדַבְרֵיו ז"ל כְּמָה פְּעָמִים (בְּסִימָן י' וְעוֹד).

[כא] וְעַל-כֵּן סוֹפְרִין הַיָּמִים לְעֶמֶר, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (וַיִּקְרָא כג, טו) : "וּסְפַרְתֶּם לָכֶם" - לְעַצְמְכֶם. 'מָה הָתָם' 'וּסְפַרְתָּה לָּהּ' (שָׁם טו, כח) - 'לְעַצְמָהּ', 'אוֹף הָכָא' 'וּסְפַרְתֶּם לָכֶם" - לְעַצְמְכֶם, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב בְּזֵהר הַקְדוּשׁ (אֲמוֹר צו:), הִינּוּ כִּי כָּל אֶחָד צָרִיךְ לְסַפֵּר וּלְהַחֲיוֹת יָמָיו עַל-יַדֵּי בַחֲיַנַת עֶמֶר שְׁעוּרִים, שְׁמִשָּׁם מְקַבֵּל חַיּוֹת בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִיַּמֵּי הַסְּפִירָה, שְׁהֵם הַכְּנָה וְטְהָרָה לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה, שְׁעֶקֶר הַכְּנָה וְהַטְהָרָה עַל-יַדֵּי שְׁמוֹנֶה וְסוֹפֵר בְּכָל יוֹם וְיוֹם אֶל הָעֶמֶר שְׁעוּרִים, שְׁבִזָּה מְזַכִּיר אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל יוֹם, כִּי "מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ", וּמְכָל הַטְּמָאוֹת וְהַזְהָמוֹת שְׁבַעוֹלָם יְכוּלִים לְשׁוּב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, כִּי "מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ", שְׁזֵה נִתְגַּלָּה עַל-יַדֵּי הָעֶמֶר שְׁעוּרִים כֵּן"ל.

כִּי זֶה יְדוּעַ, שְׁאִי אֶפְשָׁר לְקַפֵּץ בְּפַעַם אֶחָד אֶל הַקְדוּשָׁה בְּשִׁלְמוֹת, כִּי הַבָּא לְטָהֵר מְסִיעֵין לוֹ - אוֹמְרִים לוֹ הַמֵּתָן (יּוֹמָא לח:), שְׁצָרִיךְ לְהַמְתִּין הַרְבֵּה כָּל אֶחָד כְּפִי עֲנִינּוֹ (כְּמוֹ שְׁמַבְאָר בְּהַתּוֹרָה 'קְרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ' וְכו') סִימָן ו, עֵין שָׁם) וּבּוֹדָאֵי כָּל אֶחָד כְּפִי עֲנִינּוֹ בְּכָל הַיָּמִים שְׁצָרִיךְ לְהַמְתִּין עַד שְׁיִזְכֶּה לְהַתְקַדֵּשׁ כְּרָאוּי, בּוֹדָאֵי בְּכָל אֵלּוּ הַיָּמִים עוֹבֵר עָלָיו מָה שְׁעוֹבֵר, מַחֲמַת שְׁעֵדִין לֹא נִטְהָר מִזְהָמָתוֹ, וּבְכָל

הַיָּמִים אֵלּוּ הוּא נִתְנַסָּה וְנִבְדָּק מִהַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, בְּבַחֲיַנַת "עֶמֶר שְׁעוּרִים", שְׁהוּא הַבְּדִיקָה שֶׁל כָּלל יִשְׂרָאֵל, כְּשְׁצָרִיכִין לְצֵאת מִזְהָמַת מְצָרִים וְלִזְכוֹת לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה בְּיוֹם הַחֲמִשִּׁים בְּשָׁבוּעוֹת הַקְדוּשׁ, כִּי כְּמוֹ שְׁבְכָלל יִשְׂרָאֵל - כֵּן הוּא בְּפָרְטִיּוֹת אֲצֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד.

וְהִבֵּן הַדְּבָרִים הַיָּטִב, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְבָאֵר כָּל זֶה הַיָּטִב, כִּי כְּבָר דְּבַרְנוּ בְּזֵה הַרְבֵּה בְּכִמְהָ מְקוֹמוֹת, וְאִף-עַל-פִּי-כֵן עֲדִין יֵשׁ נִסְיוֹנוֹת הַרְבֵּה לְכָל אָדָם בְּעֲנִין זֶה, מָה שְׁצָרִיךְ לְהַתְחַזֵּק שְׁלֹא יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ בְּשׁוּם אֶפֶן, כִּי כְּמוֹ שְׁהָאָדָם צָרִיךְ לְעַמֵּד בְּנִסְיוֹן לְבָלִי לִילֵךְ אַחֵר תְּאֻוֹתָיו בְּהַתֵּר אוֹ בְּאִסּוּר, חֵס וְשְׁלוֹם, כְּמוֹ כֵּן צָרִיךְ לְהַתְחַזֵּק לְעַמֵּד בְּנִסְיוֹן אִם כְּבָר נִכְשָׁל בְּמָה שְׁנִכְשָׁל, חֵס וְשְׁלוֹם, לְבָל יִפֹּל עַל-יַדֵּי-זֶה כָּלל, כִּי כָּל הַנְּפִילוֹת שְׁנוֹפֵל הוּא רַק מַעֲשֵׂי בְעַל דְּבָר, שְׁרוּצָה לְלַכְדוֹ בְּרִשְׁתּוֹ חֵס וְשְׁלוֹם, עַל-יַדֵּי-זֶה דּוֹקָא.

וּכְבָר דְּבַרְנוּ מְזֵה, שְׁמָה שְׁנַמְצָאִים הַרְבֵּה נוֹפְלִים בְּדַעְתָּם וְאוֹמְרִים, שְׁאִי אֶפְשָׁר לָהֶם לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר עוֹד, זֵהוּ רַק מַחֲמַת תְּאֻוֹתָם וְיִצְרָם הָרַע שְׁמַבְקָשִׁים תּוֹאֲנָה וְעַלִּילָה לְפָרֵשׁ מֵאַחֲרֵי הַמְּקוֹם, בַּחֲיַנַת (בְּמִדְבָר י"א, א) : "וַיִּהְיוּ הָעַם כְּמַתְּאֲנָנִים", שְׁפָרֵשׁ רִשׁ"י, מְבַקְשִׁים עַלִּילָה לְפָרֵשׁ מֵאַחֲרֵי הַמְּקוֹם. כִּי כָּל אָדָם יִצֵּר לְבוֹ רַע מִנְּעוּרָיו (בְּרָאשִׁית ח, כא), אֵךְ מַחֲמַת אֵימַת הָעֲנֵשׁ הוּא מַתְּגַבֵּר בְּכָל פַּעַם לְכַבֵּשׁ תְּאֻוֹתוֹ, אֵךְ אוֹי לוֹ מִיִּצְרוֹ, אוֹי לוֹ מִיִּצְרוֹ, עַל-כֵּן הוּא מְבַקֵּשׁ תּוֹאֲנָה וְעַלִּילָה לְפָרֵשׁ מֵאַחֲרֵי הַמְּקוֹם, חֵס וְשְׁלוֹם, כְּדִי שְׁיִוְכַל לִילֵךְ אַחֲרֵי תְּאֻוֹתָיו הָרַעוֹת, חֵס וְשְׁלוֹם. וְהַעֲלִילוֹת וְהַתּוֹאֲנוֹת שְׁהַבְעֵל דְּבָר מוֹצֵא לְכָל אָדָם רַבּוֹ מְסַפֵּר כִּי אֵין מְסַפֵּר, וְלְכָל אֶחָד מוֹצֵא עַלִּילוֹת מִיַּחַדוֹת רַבָּם עַל-יַדֵּי חֶסְרוֹן הַפְּרִנְסָה וּמְנִיעוֹת הַמוֹנְעִים וְכו'. אֵךְ אִף-עַל-פִּי-כֵן נִפְשׁוּ מָרָה לוֹ, כִּי יוֹדַע שְׁיִצְטָרֵךְ לְתַן דִּין וְחֶשְׁבוֹן וְכו',

ועל-כן מתגבר בו הטוב בכל פעם לשוב להשם-
יתברך, אך בשום דבר אינו מוצא לעצמו עלילה
ופטור, כמו על-ידי התחבולה הנ"ל של הבעל
דבר, דהינו מה שמפילו בדעתו בכל פעם,
ומראה לו בכל פעם כאלו אפס תקוה, חס
ושלום, כי הוא רואה בעיניו שכבר חתר כמה
פעמים, ורצה להתקרב אל הקדשה ונפל אחר-
כך, כל אחד כפי מה שנפל, וכן היה כמה
פעמים בלי מספר, ועל-כן הוא פטור בעיני
עצמו עוד מלחתר עוד חתירות לשוב להשם-
יתברך.

אבל באמת כל הרעיונים והמחשבות האלה הם
רק מעשי בעל דבר שמוצא לו עלילה לפרש
מאחרי המקום, חס ושלום, כדי שילך אחרי
תאוותיו, חס ושלום. כי באמת אין שום יאוש
בעולם כלל, כאשר צעק רבנו ז"ל קול גדול ולא
יסף, בזה הלשון: גיוואלד! זייט אייך נישט
מיאש [אָהה! אל תתיאשו]. ומשך מאד תבת
'גיוואלד' וכו' וכו'.

כי כל אדם צריך שיעבר עליו הרבה הרבה קדם
שזוכה לכנס אל הקדשה, וכמו שעבר על אדם-
הראשון מאה ושלושים שנה שרצה לשוב,
ודיקא בכל אלו הק"ל שנה באו רוחות וכו'
וחממו אותו וכו', עד שפרא וכו', כמו שאמרו
רבתינו ז"ל (ערובין יח:). ובודאי נחלשה דעתו
מאד מאד בכל פעם, כי כבר היה לו יצר הרע
גדול, כמבאר בדברי רבתינו ז"ל (בראשית רבה כג,
ה). ובודאי רצה הבעל דבר להפילו בדעתו בכל
פעם, אבל הוא התגבר כנגדו בכל עת, ולא
הניח דרכי תשובתו שעסק בהם בכל הק"ל שנה
עד שזכה בסוף הק"ל שנה להוליד בדמותו
כצלמו (בראשית ה, ג), את שת שממנו השתת
העולם (במדבר רבה יד, יב), ויצאו ממנו האבות
ומשה ומשיח וכו', ואף-על-פי שחטא אדם-

הראשון עדין צריכין לתקן בכל דור ודור, אף-
על-פי-כן אם הוא בעצמו לא היה מתגבר לתקן
מה שתקן - היה קשה מאד לתקן וגם לא היה
זוכה למה שזכה, אבל על-ידי התחזקותו
והתגברותו לשוב להשם-יתברך בכל הירידות
והנפילות שעברו עליו - זכה שנפטר בשם טוב,
כי היה כל ימיו צדיק וחסיד גדול, כמו שאמרו
רבתינו ז"ל (ערובין יח:), כי זה עקר הנסיון של
האדם - אם יתחזק את עצמו בכל הירידות
שבעולם, רחמנא לצלן, בכל מה שיעבר עליו,
שתמיד בכל יום ובכל עת יתחיל מחדש, וירגיל
את עצמו בשכחה - לשכח מה שעבר עליו
וידמה בדעתו כאלו נולד היום וכו', וכמבאר
בדברינו כמה עצות ודרכים נפלאים בענין זה
איך לחזק את עצמו בכל עת, עין שם, ויערב לה
לעד.

[כב] וזהו "וספרתם לכם" - לכם לעצמכם.
לכם לעצמכם דיקא, שכל אחד צריך לספר
ספירת-העמר, שהוא בחינת התחזקות הנ"ל
לעצמו, כפי מה שהוא, ולא יפל בדעתו מחמת
שנדמה לו שחבריו בני גילו טובים ממנו הרבה,
כי אף-על-פי שהוא מדה טובה להיות ענו
ולהחזיק כל אדם טוב ממנו, אבל אם יפל
בדעתו על-ידי-זה חס ושלום, אין זה ענוה,
אדרבא, זהו גדלות גדול, שאין נאה לו שיעבד
איזה עבודה להשם-יתברך ועדין הוא רחוק כל
כך, וחבריו כבר זכו למה שזכו, כי אסור להרהר
אחרי המקום, ומי יודע מאיזה מקום הוא
ובאיזה מקומות נמשך על-ידי מעשיו, כי אין
אדם דומה לחברו כלל. על כן כל אדם שרוצה
לצאת מטמאתו וזהמתו, שזה בחינת ספירת-
העמר, כדי שיטהרו וכו', צריך לספר הימים
לעצמו דיקא ואל יפיל אותו חברו כלל, חס
ושלום. וזהו "וספרתם לכם" - לכם לעצמכם

דיקא, והבן היטב.

וכעין שכתב רבנו ז"ל על פסוק (יחזקאל לג, כד):
"אחד היה אברהם", שעקר התקרבות אברהם
אבינו, עליו השלום, להשם יתברך, היה על-ידי
שחשב תמיד שהוא רק אחד בעולם ולא
הסתפל על שום מונע ומעכב ומבלבל וכו', עין
בתחלת הספר לקוטי תנינא ענין זה. ובאמת,
כמו שיש כמה מיני מניעות מהמונעים הרשעים
או מתנגדים הרוצים למנע מהאמת בכמה
הסתות ופתויים ודברי ליצנות וחלקלקות וכו',
כן יש גם כמה מיני מניעות וחלישות הדעת
אפלו מחביריו ואוהביו באמת. וכל זה אי
אפשר לבאר בכתב, רק כל אחד יבין בעצמו
כפי עניניו. וכנגד כל מיני מניעות וחלישות
הדעת שבעולם צריכין לילך בדרך הנ"ל,
בבחינת אחד היה אברהם, לחשב כאלו הוא
יחידי בעולם כנ"ל. וזה בחינת "וספרתם לכם"
- לכם לעצמכם כנ"ל.

וכמו שמובא בהמעשה של החכם והתם (ספורי-
מעשיות, מעשה ט). מבאר שם, שהתם היה רצען
וכו' ולא היה יכל המלאכה פראוי, ומנעל שלו
היה בשלשה קצוות וכו' והוא היה מתפאר בו
מאד: כמה נאה ויפה המנעל הזה וכו'. והיתה
שואלת לו אשתו, אם כן, מפני מה שארי בעלי
מלאכות נוטלים שלשה זהובים בעד זוג
מנעלים ואתה אינך לוקח פי אם אחד זהב
וחצי? השיב לה, מה לי בזה? דאס איז יענימס
מעשה אין דאס איז מיין מעשה [זה מעשה שלו
וזה מעשה שלי]. ועוד, למה לנו לדבר
מאחרים, הלא נתחיל לחשב כמה וכמה אני
מרויח בהמנעל זה מיד ליד העור הוא בכך וכו',
(עין שם כל זה היטב). והבן, כי במעשה הזאת מבינים
רב העולם כמה דברים הנוגעים לעבודת השם-

יתברך שצריכין להתנהג בדרכי התמימות,
ול להיות בשמחה תמיד אפלו בעניות ודחקות
גדול. וגם אם עבודתו ותפלתו אינו בשלמות
כלל, אף-על-פי-כן יהיה בשמחה בחלקו תמיד,
ולא יסתפל על העולם כלל שיש להם פרנסה
כנגדו בכפלי כפלים, ויש להם אכילה ושתייה
ומלבושים נאים וכו', ואף-על-פי-כן מלאים
דאגות תמיד ברבוי חסרונות, וגם בעבודת ה'
בתורה ובתפלה הם גדולים ממנו אלפים
פעמים. ואף-על-פי-כן אל יפל בדעתו מזה
כלל, רק יהיה שמח בחלקו תמיד, כמבאר שם,
שהלחם שלו היה אצלו כל המאכלים שבעולם
וכו', ומנעל שלו שגמר בכמה ימים ביגיעה
גדולה, והיה מלא חסרונות והרויח בו פחות
הרבה מאחרים, אף-על-פי-כן היה יקר בעיניו
מאד, והתפאר בו הרבה ולא הסתפל על אחרים
כלל, ואמר: מה לי בזה, זה מעשה שלו וזהו
מעשה שלי, וכנ"ל וכנ"ל.

ורבנו ז"ל רמז בעצמו אחר שספר מעשה זאת
שכוננתו לענין תפלה ועבודת ה', כמו שמובא
שם בסוף שאמר רבנו ז"ל: 'ואם התפלה אינו
פראוי - היא מנעל בשלשה קצוות'; והבן, עין
שם. הינו כנ"ל, שצריכין להתנהג בתמימות
גדול בדרכי התם הנ"ל, וצריכין לדקדק בכל
המעשה לקח לעצמו מוסר ועצות מדברי התם
הנ"ל, ולילך בדרכיו ולהיות בשמחה תמיד,
ואל יבלבל אותו העולם כלל, ואפלו חביריו
שזוכין לתפלה ועבודה הרבה יותר ממנו, אף-
על-פי-כן אל יפל בדעתו מזה כלל, רק יהיה
בשמחה תמיד בכל נקדה ונקדה טובה שמרויח
בתפלתו ועבודתו איך שהוא, עין שם בהמעשה
ותבין.

זמני שבת קודש יום טוב ראשון של פסח

אין לסמוך על הזמנים בצמצום	ירושלים וביתר	בית שמש	בני ברק	מירון וצפת	מודיעין עילית	הר יונה	אומין	ניו יארק
הדלקת הנרות	6:33	6:32	6:49	6:33	6:42	6:33	7:28	7:14
שקיעה ערב שב"ק	7:12	7:11	7:11	7:13	7:11	7:12	7:50	7:35
חצות הלילה	1:35	1:36	1:37	1:36	1:36	1:36	2:27	2:07
עלות השחר	4:54	4:55	4:55	4:51	4:55	4:52	4:23	4:49
עטיפת הטלית	5:18	5:19	5:19	5:15	5:18	5:16	4:57	5:17
נין החמה	6:10	6:11	6:11	6:08	6:10	6:08	6:07	6:16
סוף זמן קר"ש	8:35	8:36	8:36	8:33	8:36	8:34	8:25	8:39
חצות היום	12:39	12:40	12:40	12:38	12:40	12:38	12:59	12:56
שקיעה יום שב"ק	7:13	7:12	7:11	7:14	7:12	7:13	7:51	7:36
צאת השבת	7:46	7:47	7:49	7:48	7:47	7:48	8:42	8:49
צאה"ש 72 דק'	8:25	8:24	8:24	8:26	8:25	8:25	9:04	

הרוצה ליטול חלק בזכות ההדפסה וההפצה, וכן הרוצה לקבל הגליון

יפנה לטעל. 0548528284

כמו"כ ניתן לתרום ב'נדרים פלוס' עבור 'טועמיה חיים זכו - ברסלב'

זמני שבת קודש פרשת אחרי (בחו"ל אחרון של פסח)

אין לסמוך על הזמנים בצמצום	ירושלים וביתר	בית שמש	בני ברק	מירון וצפת	מודיעין עילית	הר יונה	אומין	ניו יארק
הדלקת הנרות	6:38	6:37	6:54	6:39	6:47	6:38	7:39	7:21
שקיעה ערב שב"ק	7:17	7:16	7:15	7:18	7:16	7:17	8:00	7:42
חצות הלילה	1:41	1:42	1:43	1:42	1:42	1:42	2:38	2:15
עלות השחר	4:45	4:46	4:46	4:41	4:45	4:42	4:05	4:36
עטיפת הטלית	5:09	5:10	5:10	5:06	5:10	5:07	4:41	5:05
נין החמה	6:02	6:03	6:03	5:59	6:02	6:00	5:54	6:05
סוף זמן קר"ש	8:30	8:31	8:31	8:27	8:30	8:28	8:14	8:32
חצות היום	12:37	12:38	12:39	12:37	12:38	12:37	12:57	12:54
שקיעה יום שב"ק	7:18	7:17	7:16	7:19	7:17	7:18	8:02	7:43
צאת השבת	7:52	7:53	7:54	7:53	7:53	7:53	8:54	8:56
צאה"ש 72 דק'	8:30	8:29	8:29	8:31	8:29	8:30	9:14	